

Arrest

nr. 287 953 van 24 april 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen
woonplaats(en):

1. ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 22 maart 2021.

1.2. Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, u bent van origine Pashtu en u bent geboren in Makhi (regio Zazai, district Ahmadkhel, provincie Paktia). Daar hebt u steeds gewoond samen met uw ouders en uw vier jongere broers. Uw vader is boer en bezit één jerib land waar hij zelf groenten op teelt. Hij doet ook aan landbouw op andermans gronden in het dorp. Zelf ging u naar school tot en met de 7de graad, die u afrondde toen u 14 jaar oud was. U volgde daarnaast privélessen Engels in het dorp.

Op een dag kwam er een persoon genaamd F. J. naar uw school om mensen te ronselen. Hij was namelijk op zoek naar leerlingen die één week per maand als vaccineerder konden werken, gekoppeld aan een salaris (i.e. 1500 afghani/week). Diegenen die goed waren in Engels hadden daarbij een streepje voor; daarom kwam uw schooldirecteur naar uw klas en spoorde hij u persoonlijk aan om aan dit project mee te werken. U ging vrijwillig in op het voorstel en begon maandelijks met dat vaccinatiewerk onder de supervisie van ene H. A.. Zo'n vaccinatieweek verliep telkens volgens hetzelfde stramien: u kreeg eerst op zaterdag een opleiding in het ziekenhuis van Shawat en de overige dagen ging u samen met een andere persoon te voet polio- en hepatitisvaccins toedienen in de verschillende nabije dorpen van de regio Zazai. Deze vaccins werden steeds toegediend in de vorm van druppels en u ging hiervoor telkens aan huis bij de mensen. Uiteindelijk hebt u dit vaccinatiewerk gedurende anderhalf jaar uitgeoefend.

In de zomer van 2019, vermoedelijk in de maand jawza, ging u tweemaal mensen vaccineren in de vallei van Kirkin, een gebied volledig onder de controle van de taliban. De eerste keer gebeurde dit zonder problemen. De tweede keer werden u en uw vriend (en mede-vaccineerder) A. K. onderschept door de taliban in de bergen nabij Daray Khlo. Zij namen al jullie documenten en materiaal af, vernielden jullie gsm's en beschuldigden jullie ervan spionnen te zijn voor de arbaki-controlepost in uw dorp Makhi. Vervolgens werden jullie beiden gehandboeid en ontvoerd naar een nabijgelegen plaats dicht bij een stilstaande rivier en een moskee. Aanvankelijk werden jullie opgesloten in een kamer. Na drie dagen liet de taliban jullie uit deze kamer maar bleven jullie vastgehouden op deze plek. Vanaf dan werd u gedurende twee maanden succesvol gehersenspoeld d.m.v. emotionele preken, religieuze lessen, wapentrainingen en instructies over de verwijdering van hasjisj-planten, het innen van ushr (religieuze belasting) en het verzamelen van voeding uit huizen. Voor dat laatste werd u effectief naar nabijgelegen dorpen gestuurd samen met andere gevangenen en talibs; dit verliep via een rotatiesysteem. Gedurende deze periode werd u meermaals geslagen door de taliban en kreeg u geen goed eten.

Na deze twee maanden meldde de taliban dat de dag aangebroken was om jihad te gaan doen. Daartoe verplaatste u zich 's nachts in een groep van 25 personen naar de bergtop van Atak. Jullie reisden te voet en moesten een volledig wapenarsenaal met zich meedragen. Daar aangekomen, droeg de taliban u en de andere gevangenen op te rusten. Bij het aanbreken van de dageraad, merkte u plotseling dat uw geboortedorp Makhi aan de voet van deze berg lag. Jullie brachten de volledige dag door op deze bergtop. Toen het terug donker werd, lichtte de taliban jullie in over hun intentie, namelijk de plaatselijke controlepost overnemen. Jullie kregen allemaal een specifieke opdracht alsook wapens om dit uit te voeren. Uw eigen taak bestond erin om dicht bij een brug te gaan staan. Echter, toen het gevecht effectief begon, werd u bang, liet u uw geweer voor wat het was en ging u zich gedurende de hele nacht verstoppen terwijl het kruisvuur aan de gang was. De volgende ochtend werden er nog steeds korte salvo's na elkaar afgevuurd, maar toen slaagde u erin zich ongezien van het gevecht te onttrekken en naar uw huis te lopen. Vervolgens trof u uw moeder aan, dit was een zeer blij weerzien. Zij vertelde u dat uw vader samen met andere dorpelingen naar de controlepost was gegaan om te verifiëren of er slachtoffers waren gevallen. Verder lichtte u haar in over alles wat er u overkomen was. Toen uw vader terug thuis kwam, wist hij u te vertellen dat er drie mensen waren omgekomen bij de controlepost. Hij zei ook dat hij reeds wist dat u ontvoerd was en dat hij ook wist dat u op een dag ging ingezet worden om de controlepost aan te vallen; uw vader had immers na uw verdwijning de districtsautoriteiten geconsulteerd. Nadien ging uw vader terug naar buiten om poolshoogte te nemen van de situatie bij de dorpelingen. Wanneer hij terugkwam, vertelde hij dat de families van de gesneuvelden in het gevecht zeer kwaad waren. U moest dan ook binnen blijven van uw vader, omdat u anders represailles kon krijgen vanwege die families, vanwege de autoriteiten en vanwege de taliban. Uw vader besloot eveneens dat u het land moest verlaten.

Twee dagen later reisde u samen met uw vader per taxi naar Kabul, waar jullie overnachtten in een hotel. Vervolgens gingen jullie naar Kampani, waar jullie afscheid namen en van waaruit u alleen met de bus naar Nimroz reisde. Daar overnachtte u bij een smokkelaar en nadien reisde u via Balochistan (Pakistan), Iran en Turkije naar Griekenland. U reisde vervolgens naar Thebe en geraakte daar via een

Pakistaan aan werk, meer bepaald het verbouwen van uien. Na 6 maanden dat werk gedaan te hebben, reisde u via Macedonië naar Servië waar u op verschillende plaatsen verbleven bent (o.a. 6 maanden in Endarshamsi nabij Belgrado). Uiteindelijk slaagde u erin de grens over te steken en reisde u via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. In totaal was u twee jaar onderweg van Afghanistan naar België. Op 14 augustus 2020 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban en uw dorpelingen in Makhi. U vreest ook te worden gevat door de Afghaanse autoriteiten. Verder vreest u dat, mocht u terugkeren naar Afghanistan, de taliban uw vader verantwoordelijk zou achten omdat uw vader hen verteld had dat hij u nooit meer gezien had na uw verdwijning.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een attest van de organisatie Arktos in België en een videoreportage van Garhak TV i.v.m. de aanval op de controlepost in uw dorp.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ging op 1 juni 2021 over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 juni 2021 tekende u beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en legde u bijkomende landeninformatie neer (i.e. het EASO-rapport Afghanistan Security Situation van september 2020) alsook drie vaccinatiekaarten. Op 26 augustus 2021 trok het CGVS voorgaande beslissing in ten gevolge van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan, waarop de Raad uw beroep verwierp met haar arrest nr. 260 463 van 9 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u kampt met hartproblemen en dat deze door een Belgische dokter bevestigd werden (verklaring DVZ, vraag 28, p.11). Wanneer er aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepeild werd naar uw gezondheidstoestand, gaf u aan dat alles goed gaat, dat u zichzelf in België driemaal medisch hebt laten controleren en dat u niet denkt dat u enige problemen heeft (CGVS, p.2). Vervolgens gewezen op uw eerdere verklaringen i.v.m. hartproblemen, verklaarde u opeens dat u in Afghanistan en in Servië beroertes gekend hebt en dat uw hart niet genoeg bloed pompt naar uw hersenen, en u wees ook op het feit dat deze beroertes het gevolg zouden zijn van stress en een hartprobleem in uw familie (CGVS, p.2-3). Gevraagd welke ziekte aan de basis ligt van deze beroertes, antwoordde u dan weer uw hart gewoon te snel klopt en dat uw dokters in België zeiden dat er eigenlijk niets mis is met uw hart (CGVS, p.3). Gelet op deze laatste verklaring, alsook het feit dat u doorheen uw asielprocedure geen enkel document hebt neergelegd ter staving van enige medische problematiek, kan het CGVS alleen maar concluderen dat er in uw hoofdte geen bijzondere procedurele noden worden vastgesteld. In ieder geval werd er in het midden van het interview een onderbreking ingelast en werd er u ook bij aanvang meegegeven dat u steeds om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.3, 16). Doorheen het onderhoud werd er u ook herhaaldelijk gevraagd of u zich nog steeds goed voelde, waarop u telkens positief antwoordde (CGVS, p.13, 16, 17, 22, 29). Bovendien bleek u over het algemeen goed in staat om op coherente wijze uw asielaanvraag naar voren te brengen en gerichte vragen te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat u kennelijk bedrieglijke verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 14 augustus 2020 immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 21 augustus 2020, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u ook ten overstaan van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud van 22 maart 2021 bleef volhouden minderjarig te zijn, namelijk slechts 17 jaar (CGVS p.6), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Het CGVS stelt verder vast dat de door u aangehaalde ontvoering door de taliban en de daaruit voortvloeiende incidenten niet kunnen overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen is het op zijn minst al eigenaardig dat u zich op de dag van uw vermeende ontvoering naar Kirkin begaf, enkel in het bijzijn van uw vriend A. K. (CGVS, p.13). U wees er immers op dat dat gebied onder totale controle van de taliban viel en dat er een maand voorheen een groep vaccineerders op die plek bedreigd was en daarbij de boodschap kreeg dat ze hun vaccins niet meer mochten meebrengen (CGVS, p.13). Dat jullie ondanks dit alles toch met zijn tweeën te voet naar Kirkin gingen, en zo dus eigenlijk bewust jullie eigen gevaar gingen opzoeken, lijkt moeilijk te geloven; dat uw supervisor jullie daar alleen naartoe liet gaan, evenmin. Uw tegenuitleg, namelijk dat u niet wist of het de 'taliban van buitenaf' daar operatief was dan wel de 'lokale taliban' en dat deze laatsten het vaccineren doorgaans wel toelieten, doet hier geen afbreuk aan, vermits u kort daarvoor aangaf dat de taliban nooit akkoord ging met de vaccins die u toediende (CGVS, p.21).

De verdere gang van zaken die u uit de doeken deed, komt al even weinig plausibel over. U verklaarde dat u en uw kompaan A. K. gevangen genomen werden door de taliban vanaf het moment dat jullie het gebied van Kirkin betraden (CGVS, p.13). Op dat eigenste moment beschuldigden zij jullie ervan spionnen te zijn voor de arbakicontrolpost in uw dorp en zeiden zij ook dat jullie jihad moesten doen voor hen omdat jullie sterk en goed genoeg waren daarvoor, zo verklaarde u (CGVS, p.13, 22). Het mag echter verbazen dat de taliban jullie eerst openlijk als spionnen bestempelt, om jullie daarna te kidnappen, te hersenspoelen en te rekruteren. Immers, indien zij een maand eerder een groepje andere vaccineerders hadden verboden om nog terug te gaan naar Kirkin, zoals u verklaarde (CGVS, p.13), kan worden verwacht dat een meedogenloze groepering als de taliban jullie direct uitschakelt gezien er letterlijk tegen hun voorgaande eis werd ingegaan. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban u en uw collega A. K. zou rekruteren voor zaken als het innen van ushr en het uit de grond trekken van hasjisj-planten (CGVS, p.14, 22), vermits zij geen enkele reden hadden om jullie te vertrouwen, hetgeen zij ook kenbaar maakten. Per slot van rekening viel het volledige gebied Kirkin onder hun controle zonder dat de overheid er aanwezig was, en moeten er bijgevolg genoeg lokale rekruten voorhanden geweest zijn die zich vrijwillig gingen aanbieden bij hen. Dat de taliban u poogde te hersenspoelen en dat u echt veranderd was, cf. uw verklaringen (CGVS, p.23), maakt dit niet minder onwaarschijnlijk, temeer daar uit uw verdere verhaallijn blijkt dat het blijkbaar kinderspel was voor u om de door hen aangeleerde ideeën in een mum van tijd af te zweren en tijdens het langverwachte gevecht verzuim te plegen door naar uw ouderlijk huis te lopen (CGVS, p.14-15).

Uw verklaring, als zou de taliban u dan zelfs van een wapentraining en religieuze preken voorzien hebben om u later als kanonnenvlees te gebruiken in een aanval op Makhi (CGVS, p.14), kan evenmin worden aangenomen. Nu de taliban u er reeds van had beticht een spion te zijn voor de controlepost in datzelfde dorp, komt daar nog eens bij dat zij op het moment van uw ontvoering uw taskara hadden afgenomen (CGVS, p.13, 22). Hieruit volgt dat de taliban er maar al te goed van op de hoogte moet geweest zijn dat u zelf uit Makhi afkomstig was, waardoor het al helemaal verbijstert dat zij uitgerekend u zouden ronselen om nagenoeg uw eigen dorp aan te vallen. Alle feiten wezen er immers op dat u absoluut geen betrouwbare rekrut zou zijn voor die specifieke aanval. Dat een doorwinterde organisatie als de taliban dergelijk risico zou nemen, is niet geloofwaardig. Uw tegenargument hiervoor, namelijk dat u alles moest doen wat zij vroegen (CGVS, p.26), verandert niets aan voorgaande bedenking.

Ook het vervolg van uw verhaal verbaast. Daar waar het al zeer gewaagd was om uitgerekend u in te zetten voor de aanval op uw eigen dorp, lijkt het helemaal ongerijmd dat de taliban tijdens de bespreking van hun gevechtsstrategie iedereen een aparte taak zou meegeven en u specifiek erop uitstuurde om onder een brug te gaan staan (CGVS, p.14, 26). Aangezien u er schijnbaar gemakkelijk in slaagde om zich daar te verbergen en nadien van het gevecht te ontsnappen en naar uw huis te lopen (CGVS, p.14, 26), blijkt dat u daar vrijwel alleen gepositioneerd moet hebben gestaan, opnieuw een zeer risicovolle zet van de taliban. De vrijheid waarmee u uw taak kreeg toebedeeld, staat bovendien schril in contrast met de omstandigheden van uw gevangenschap, waarover u verklaart dat u eerst werd opgesloten in een kamer en daarna op een plek gehouden werd waarvan het onmogelijk was om weg te lopen (CGVS, p.13, 14, 25). Al helemaal frappant is dat u gedurende de hele nacht van het gevecht door niemand gevat werd – hetzij door de taliban, hetzij door de arbaki's – en dat u 's anderendaags naar uw huis kon lopen zonder dat iemand dat zag terwijl u maar liefst 10 minuten onderweg was naar uw huis en er op dat moment nog schoten werden gelost (CGVS, p.14). Dit lijken opnieuw weinig realistische taferelen.

Over dit specifieke moment legt u trouwens geen eensluidende verklaringen af. Zo beweerde u in uw vrije relaas dat u zeer gelukkig was toen u uw dorp voor het eerst terug zag vanop de berg (CGVS, p.14). U beweerde ook dat, wanneer het gevecht begon, u zelf het aan u toebedeelde wapen in gevechtspositie liet staan, zich daarna ging verstoppen en 's anderendaags in de ochtend naar uw huis

rende (CGVS, p.14). Op een later moment wijst u er ook op dat u zelf uw wapen liet vallen (CGVS, p.26). Wanneer er u daarna gevraagd werd om welke reden u uw wapen liet vallen gelet op het feit dat u gehersenspoeld zou zijn, gooit u het ineens over een andere boeg, en verklaart u dat u uw wapen ergens was verloren en dat u wel wilde teruggaan naar de taliban, maar u bang was dat ze u zouden beschieten omwille van het verlies van dat wapen (CGVS, p.27). U wijzigt dus ter plekke uw verklaringen naargelang de vraag die u gesteld wordt. Hiermee geconfronteerd krabbelde u terug en verwees u naar uw aanvankelijke versie van de feiten, hetgeen echter geen verklaring biedt voor deze markante tegenstrijdigheid. Voorgaande wijst er eens te meer op dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Voorts kan ook worden afgevraagd waarom het zo nodig was voor uw vader om buitenshuis te gaan en de "situatie te gaan onderzoeken" net nadat u terug thuis was gekomen (CGVS, p.14). Gepeild of de taliban na het gevecht de controle over uw dorp had overgenomen, antwoordde u van wel (CGVS, p.27), waardoor het weinig steek houdt dat uw vader één dag na het gevecht naar buiten zou gaan en het risico zou nemen om zelf gevat te worden door de taliban. Dat hij dergelijk, roekeloos gedrag zou stellen, is op zich al twijfelachtig. De taliban was namelijk in het bezit van uw taskara en u zou hen eerder de naam van uw vader hebben meegegeven, waardoor zij logischerwijze afwisten van uw vaders identiteit en aldus het risico bestond dat zij op hem wraak gingen nemen wanneer ze hem kort na uw ontsnapping van het slagveld aantreffen in het dorp (CGVS, p.13, 23). Helemaal frappant is dat, op een bepaald moment na uw ontsnapping van de bewuste aanval, uw vader met de taliban zou hebben gesproken en hen gezegd zou hebben dat hij u nooit meer gezien had sedert uw verdwijning (CGVS, p.28). Omwille van die reden zouden zij nooit meer naar uw huis gekomen zijn, zo verklaarde u (CGVS, p.28). Het is echter hoogst ongeloofwaardig dat de taliban dit simpelweg zou geloven en dat uw vader hen met deze boodschap kon afwimpelen, niet in het minst omdat u weggelopen was van een aanval in uw eigen dorp en uw huis aldus de eerste plaats zou zijn waar de taliban u desgevallend komt zoeken. Het doet dan ook vreemd aan dat uw familie in Makhi sinds uw vertrek geen problemen meer heeft gekend (CGVS, p.10-11).

En aangezien u, zoals eerder gesteld, 1 à 2 keer per maand contact onderhoudt met het thuisfront (CGVS, p.10) is het ook nog opmerkelijk dat u geen enkel benul heeft van het verdere lot van uw vriend, mede-vaccineerder en mede-gevangene A. K.. Wanneer het CGVS u vroeg hoe het hem uiteindelijk vergaan is, gaf u te kennen dat u sinds uw ontsnapping niemand meer gezien heeft (CGVS, 28). Indien de ontvoering waarvan u spreekt u werkelijk te beurt gevallen is, zou het niet meer dan logisch zijn dat u met uw familie overlegt over A. K.'s lot, alsook dat er in het dorp iets van informatie over hem zou moeten circuleren. Per slot van rekening zouden uw ouders er na uw vermeende verdwijning ook achter gekomen zijn dat u ontvoerd was, zo verklaarde u (CGVS, p.15). Dat u klaarblijkelijk helemaal niets afweet over A. K.'s verdere situatie, wijst op een desinteresse in uw eigen problemen, die opnieuw enkel kan worden verklaard door de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient er te worden gewezen op uw vage en inconsistente verklaringen in verband met uw reisweg naar België. U verklaarde namelijk op de zetel van het CGVS dat u er twee jaar over gedaan hebt om van Afghanistan in België te geraken (CGVS, p.8). De maand en het jaartal waarop u uw land van herkomst verliet, gaf u desgevraagd niet aan, wat op zich al opmerkelijk is gezien uw onderwijsniveau en het feit dat u op een later moment wel (Gregoriaanse) jaartallen kunt gebruiken om uw laatste schooldag in de tijd te kaderen (CGVS, p.8, 11, 13). Bij de DVZ beweerde u evenwel dat u "anderhalf jaar geleden" Afghanistan uit reisde (verklaring DVZ, vraag 32, p.12). Aangezien u verklaarde dat u op 29 juli 2020 België bent binnengekomen en uw eerste interview bij de DVZ plaatsvond op 20 oktober 2020, zou dat betekenen dat uw reis geen twee jaar, maar wel één jaar en drie maanden zou hebben geduurd. Dit impliceert eveneens dat u het door u aangehaalde gevecht in uw dorp, dat volgens u de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Afghanistan, op het CGVS 9 maanden later in de tijd situeert dan op uw eerste interview bij de DVZ. Voorgaande lijkt dan ook een zoveelste maal te bevestigen dat uw verklaringen niet betrouwbaar zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw activiteiten als vaccineerder in Afghanistan evenmin aannemelijk maakt, dit gelet op uw beperkte, inconsistente en bij momenten foutieve verklaringen, en ook gelet op het laattijdige en zeer twijfelachtige karakter van de door u neergelegde vaccinatiekaarten. Zo kon u op het persoonlijk onderhoud niet duidelijk en consistent aangeven voor welke organisatie u ging vaccineren. Wanneer u dat gevraagd werd, wees u erop dat de vaccins uit Japan kwamen en jullie geleverd werden door het Rode Kruis (CGVS, p.18). Verder gevraagd of uw supervisor H. A. dan ook voor het Rode Kruis werkte, antwoordde u vreemd genoeg dat hij de vaccins van F. J. kreeg en dat u er geen idee van hebt wie de vaccins aan deze F. J. gaf, maar dat dat misschien wel de president of een provinciegouverneur kon zijn (CGVS, p.18). Evenwel vreemd is dat u bij de DVZ nog een andere verklaring gaf. Daar wierp u tweemaal op dat u een medewerker was van de Verenigde Naties en dat u in opdracht van de Verenigde Naties vaccins ging toedienen (verklaring DVZ, vraag 12, p.7; CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). U verklaart dus met andere woorden eerst dat u zelf een medewerker was van

een internationale organisatie, om op een later moment een andere organisatie (het Rode Kruis) op te noemen en te stellen dat u eigenlijk niet weet voor welke instantie uw meerderden werken, maar dat het misschien zou kunnen dat zij bevoorraad worden door de Afghaanse overheid. Dergelijke vage en inconsistente verklaringen zijn opvallend voor iemand die gedurende anderhalf jaar vaccinatiewerk zou hebben uitgevoerd en bovendien het Engels, dé lingua franca van dergelijke internationale organisaties, machtig was (CGVS, p.17).

Het is verder opmerkelijk hoe oppervlakkig uw verklaringen over deze polio- en hepatitisvaccinaties zijn. Over polio merkte u op dat het een soort botziekte is en dat het vaccin verlamming voorkomt (CGVS, p.19), op zich niet meer dan een algemene beschrijving. Gevraagd wat er dan gebeurt in iemands lichaam wanneer hij polio oploopt, herhaalde u gewoon uw voorgaande antwoord en veranderde u van onderwerp (CGVS, p.19). Welke actieve stoffen er dan wel in dat poliovaccin zaten, had u ook geen enkel benul van en gepeild naar eventuele bijwerkingen van dat vaccin, antwoordde u dat mensen in het dorp dachten dat het meer ziektes kon veroorzaken, zoals hartproblemen, maar dat jullie als vaccineerder alvast zeiden dat het geen bijwerkingen had (CGVS, p.19-20), waarmee u dus eigenlijk de vraag ontwijkt. Nochtans kan worden verwacht dat iemand die zich anderhalf jaar lang zou hebben ingezet om de polio-epidemie in Paktia te bestrijden, toch wel iets gedetailleerder zou kunnen vertellen over de ziekte, het vaccin en mogelijke bijwerkingen ervan, temeer daar uw taak er logischerwijze uit bestond om rurale dorpsgemeenschappen te sensibiliseren en overtuigen binnen een vaccinatiecampagne. Tevens opvallend is dat u enerzijds tweemaal benadrukte dat u enkel druppelsgewijze vaccinaties ging leveren en zeker geen injecties, maar anderzijds beweerde dat u zowel polio- als hepatitisvaccins toediende (CGVS, p.17, 19, 20). Uit externe informatie blijkt immers dat de bestaande vaccins tegen hepatitis (i.e. hepatitis A en B) enkel bij wijze van intramusculaire injectie kunnen worden toegediend en dat er van alle bestaande vaccins die via druppels in de mond worden verstrekt, geen enkele melding wordt gemaakt van enig oraal toegediend hepatitisvaccin. Dat u dus hepatitisvaccins via druppels zou hebben toegediend, lijkt dan ook volstrekt onmogelijk. Voorgaande doet de wenkbrauwen fronsen en wijst er eens te meer op dat uw verklaringen omtrent uw werk als vaccineerder niet betrouwbaar zijn.

Opvallend is voorts dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het CGVS enig documentair stuk neerlegde ter staving van uw vermeende werkzaamheden als vaccineerder. Hiernaar gepeild op het persoonlijk onderhoud, bijvoorbeeld een contract met loonvoorwaarden of een opleidingscertificaat, wuift u uw medewerkingsplicht meteen van de hand door simpelweg te stellen dat men in Afghanistan geen contracten gebruikt en dat u alleen een vaccinatiekaart had (CGVS, p.21). Kopieën, schermopnames of foto's hieromtrent zou u ook niet in uw bezit hebben (CGVS, p.22) en ook na afloop van uw persoonlijk onderhoud verzaakte u enige documentaire bewijsstukken in te dienen, hoewel u hiervoor voldoende tijd kreeg.

In het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) legde u plotseling wél documenten neer, meer bepaald drie vaccinatiekaarten (zie documentenmap administratief dossier + vertaling door CGVS). Dient echter te worden vastgesteld dat de inhoud van deze kaarten op verscheidene vlakken klemmt met de door u afgelegde verklaringen op het CGVS. Zo liet u verstaan dat u zich parallel met uw scholing één week per maand bezighield met vaccineren. U zou dit gedurende anderhalf jaar in totaal gedaan hebben; en in de maand jawza (= half mei tot half juni) van het jaar 2019 zou u voor het laatst naar school zijn gegaan (CGVS p.12-13). Dit impliceert dat u in december 2017 of januari 2018 moet zijn begonnen met uw vermeende vaccinatiewerk. Dat de door u neergelegde vaccinatiekaarten daarentegen gedateerd zijn van 5 tot 9 februari 2017 mag dan ook sterk verbazen, aangezien dat zo'n 10 maanden vóór u überhaupt met dat werk begonnen was. Daarnaast is het merkwaardig dat de drie kaarten telkens 10 personen (vrijwilligers excl. supervisor) oplijsten, dit terwijl u verklaarde dat er van uw school 15 mensen gekozen werden voor het vaccinatiewerk en dat uw team uit 7 mensen bestond (CGVS p.13, 17). En de naam van A. K., uw vriend die samen met u dit werk uitvoerde, wordt vreemd genoeg nergens vermeld op deze papieren (CGVS p.13). Voorts valt het op dat deze het logo en de afkorting van de WHO dragen (World Health Organization) hoewel u, zoals eerder aangestipt, op uw persoonlijk onderhoud louter verwees naar het Rode Kruis en stelde niet te weten van welke organisatie de vaccins afkomstig waren (zie supra). Mocht u werkelijk onder de noemer van de WHO gedurende anderhalf jaar opleidingen gevolgd hebben en taken uitgevoerd hebben, kan dan ook verwacht worden dat u hun naam of afkorting spontaan opgeeft, zeker gelet op uw opleidingsniveau. Er moet tevens worden benadrukt dat de drie kaarten die u neerlegt slechts kopieën zijn, die gemakkelijk vervalsbaar zijn en waarvan de authenticiteit geenszins kan worden geverifieerd. Wat evenmin geverifieerd kan worden, is uw taskara-nummer op deze kopieën daar u uw taskara doorheen de procedure nooit voorgelegd heeft aan de asielinstanties, evenmin legde u andere documenten neer om uw identiteit te staven. Wel staat uw handtekening op twee van de drie kopieën doch hier moet dan weer worden vastgesteld dat deze niet volledig overeenstemt met de handtekening die u bij de DVZ neerpende, hetgeen toch wel frappant mag wezen (zie verschillende pagina's

vragenlijst CGVS + verklaring DVZ). Het lijkt er trouwens zeer sterk op dat alle handtekeningen op deze vaccinatiekaarten door een en dezelfde persoon werden genoteerd, gelet op de identieke cursiviteit en dikte van de lijnen in alle rijen en in de twee kolommen (derde laatste en laatste). Het CGVS wenst in deze ook te wijzen op een opvallende Engelse spellingsfout – “tranining” i.p.v. “training” – die toch wel mag verbazen aangezien het hier zou gaan om officiële formulieren van een van de grootste internationale organisaties ter wereld.

Kortom, het feit dat u pas in uw beroepsprocedure drie documenten indient om uw activiteiten aan te tonen, zijnde kopieën die danig dubieus ogen, kan dan ook geen tegengewicht vormen voor uw gebrekkige verklaringen i.v.m. uw vaccinatiewerk. Zij versterken, daarentegen, het vermoeden dat u dit werk allicht nooit uitgevoerd hebt in Afghanistan.

De som van bovenstaande opmerkingen maakt dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het attest van Arktos heeft betrekking op uw inburgeringstraject in België en is aldus niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. De video van Garhak TV werd volledig doorgenomen, maar houdt geen verband met uw concrete asielmotieven. Het betreft een nieuwsreportage waarin verschillende landschappen en gebouwen getoond worden en mensen aan het woord komen. U verklaarde zelf dat deze video één maand na uw vertrek opgenomen werd (CGVS, p.29). Derhalve biedt dit evenmin tegengewicht voor de vele ongeloofwaardigheden in uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 22 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typerden het conflict in

Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen

aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ahmadkhel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de

humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X ingediend op 14 april 2022 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat R. Greenland en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X tevens ingediend op 14 april 2022 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat M. Sampermans.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker aangegeven dat het laatst ingediende verzoekschrift met rolnummer X moet behandeld worden waarbij tevens wordt opgemerkt dat Mr. Sampermans het dossier van Mr. Greenland opvolgt.

Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer X.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de “algemene motiveringsplicht”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en stelt het niet eens te zijn met verweerders appreciatie.

Hij stipt aan dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en herkomstregio zijnde de provincie Paktia niet betwist worden.

Er wordt voorts gewezen op de veiligheidssituatie in Afghanistan die sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Verzoeker meent dat er objectieve landeninformatie ontbreekt om verweerders aannames omtrent een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld, te ondersteunen. Er wordt benadrukt dat de situatie in het land onstabiel blijft en er sprake is van beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen. Verder wordt er in het verzoekschrift gewezen op algemene landeninformatie en gesteld dat rekening moet gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden nu uit de aangehaalde bronnen niet blijkt dat de mate van het geweld dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker heeft evenwel dergelijk onderzoek geenszins gevoerd, aldus verzoeker. Verzoeker vervolgt dat hij bovendien evenmin werd gehoord inzake het bestaan van persoonlijke omstandigheden waardoor hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om dergelijke argumenten naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierbij wordt nog aangekaart dat verzoeker reeds sinds 2019 in België is en er in de geciteerde informatie wordt ingegaan op de situatie van personen die een beschermingsverzoek in het Westen hebben ingediend en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Er wordt verder toegelicht dat verzoeker zijn beschermingsverzoek indiende in 2019 en dat het voor zich spreekt dat hij in België veranderde. Zo stelt verzoeker een vrijere omgang te hebben met meisjes en vrouwen en dat hij een aantal van zijn meningen herzag waaronder de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden. Verzoeker beklemtoont dat zijn identiteit sterk is beïnvloed en hij inmiddels is verwesterd. In die zin kan volgens verzoeker verwezen worden naar de UNHCR-richtlijnen van 19 april 2016 waaruit blijkt dat men niet effectief bekeerd moet zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Verzoeker vreest dan ook dat de taliban hem wel degelijk kunnen beschouwen als een afvallige. In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker geen onderzoek heeft gevoerd naar het risico voor terugkeerders die de Afghaanse maatschappij als verwesterd bekijkt.

Tot slot wijst verzoeker erop dat sommige leden van de taliban het heft in eigen handen nemen, dat er breuklijnen zijn op hoog niveau tussen een zuidelijk en oostelijk deel van de beweging, dat er ideologische verschillen zijn tussen fracties binnen de taliban en dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar worden.

3.2. Stukken

Op 17 maart 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet aanvecht, noch betwist.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met reden als volgt overwogen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u kampt met hartproblemen en dat deze door een Belgische dokter bevestigd werden (verklaring DVZ, vraag 28, p.11). Wanneer er aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepeild werd naar uw gezondheidstoestand, gaf u aan dat alles goed gaat, dat u zichzelf in België driemaal medisch hebt laten controleren en dat u niet denkt dat u enige problemen heeft (CGVS, p.2). Vervolgens gewezen op uw eerdere verklaringen i.v.m. hartproblemen, verklaarde u opeens dat u in Afghanistan en in Servië beroertes gekend hebt en dat uw hart niet genoeg bloed pompt naar uw hersenen, en u wees ook op het feit dat deze beroertes het gevolg zouden zijn van stress en een hartprobleem in uw familie (CGVS, p.2-3). Gevraagd welke ziekte aan de basis ligt van deze beroertes, antwoordde u dan weer uw hart gewoon te snel klopt en dat uw dokters in België zeiden dat er eigenlijk niets mis is met uw hart (CGVS, p.3). Gelet op deze laatste verklaring, alsook het feit dat u doorheen uw asielprocedure geen enkel document hebt neergelegd ter staving van enige medische problematiek, kan het CGVS alleen maar concluderen dat er in uw hoofd geen bijzondere procedurele noden worden vastgesteld. In ieder geval werd er in het midden van het interview een onderbreking ingelast en werd er u ook bij aanvang meegegeven dat u steeds om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.3, 16). Doorheen het onderhoud werd er u ook herhaaldelijk gevraagd of u zich nog steeds goed voelde, waarop u telkens positief antwoordde (CGVS, p.13, 16, 17, 22, 29). Bovendien bleek u over het algemeen goed in staat om op coherente wijze uw asielsrelaas naar voren te brengen en gerichte vragen te beantwoorden."

In de gegeven omstandigheden kan ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker, die in Afghanistan volgens zijn verklaringen werkzaam was als vaccineerder, vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door enkele dorpsgenoten en de taliban die hem ervan beschuldigden een spion te zijn en hem ontvoerden en inzetten voor de jihad.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder vastgesteld dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er aangaande verzoekers vluchtmotieven terecht op gewezen dat:

i) het op zijn minst al eigenaardig is dat verzoeker zich op de dag van zijn vermeende ontvoering naar Kirkin begaf, enkel in het bijzijn van zijn vriend A. K. daar dat gebied onder totale controle van de taliban viel en er een maand voorheen een groep vaccineerders op die plek bedreigd was en daarbij de boodschap kreeg dat ze hun vaccins niet meer mochten meebrengen. Dat zij ondanks dit alles toch met zijn tweeën te voet naar Kirkin gingen, en zo dus eigenlijk bewust hun eigen gevaar gingen opzoeken, lijkt moeilijk te geloven; dat de supervisor hen daar alleen naartoe liet gaan, evenmin. Verzoekers tegenuitleg, namelijk dat hij niet wist of het de 'taliban van buitenaf' daar operatief waren dan wel de 'lokale taliban' en dat deze laatsten het vaccineren doorgaans wel toelieten, doet hier geen afbreuk aan, vermits hij kort daarvoor aangaf dat de taliban nooit akkoord gingen met de vaccins die hij toediende.

ii) de verdere gang van zaken al even weinig plausibel overkomt. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn kompaan A. K. gevangen genomen werden door de taliban vanaf het moment dat zij het gebied van Kirkin betraden en op dat eigenste moment beschuldigden zij hen ervan spionnen te zijn voor de arbaki-controlepost in verzoekers dorp en zeiden zij ook dat ze jihad moesten doen voor hen omdat ze sterk en goed genoeg waren daarvoor. Het mag echter verbazen dat de taliban hen eerst openlijk als spionnen bestempelen, om verzoeker en diens kompaan daarna te kidnappen, te hersenspoelen en te rekruteren. Immers, indien zij een maand eerder een groepje andere vaccineerders hadden verboden om nog terug te gaan naar Kirkin, kan worden verwacht dat een meedogenloze groepering als de taliban hen direct uitschakelt gezien er letterlijk tegen hun voorgaande eis werd ingegaan. Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban verzoeker en zijn collega A. K. zouden rekruteren voor zaken als het innen van ushr en het uit de grond trekken van hasjisj-planten, vermits zij geen enkele reden hadden om hen te vertrouwen, hetgeen zij ook kenbaar maakten. Per slot van rekening viel het volledige gebied Kirkin onder hun controle zonder dat de overheid er aanwezig was, en moeten er bijgevolg genoeg lokale rekruten voorhanden geweest zijn die zich vrijwillig gingen aanbieden bij hen. Dat de taliban verzoeker poogden te hersenspoelen en dat verzoeker echt veranderd was, maakt dit niet minder onwaarschijnlijk, temeer daar uit verzoekers verdere verhaallijn blijkt dat het blijkbaar kinderspel was voor hem om de door hen aangeleerde ideeën in een mum van tijd af te zweren en tijdens het langverwachte gevecht verzuim te plegen door naar zijn ouderlijk huis te lopen.

iii) verzoekers verklaring, als zou de taliban hem dan zelfs van een wapentraining en religieuze preken voorzien hebben om hem later als kanonnenvlees te gebruiken in een aanval op Makhi, evenmin kan worden aangenomen. Nu de taliban verzoeker er reeds van hadden beticht een spion te zijn voor de controlepost in datzelfde dorp, komt daar nog eens bij dat zij op het moment van de ontvoering verzoekers taskara hadden afgenomen waaruit volgt dat de taliban er maar al te goed van op de hoogte moeten geweest zijn dat hij zelf uit Makhi afkomstig was, waardoor het al helemaal verbijstert dat zij uitgerekend verzoeker zouden ronselen om nagenoeg zijn eigen dorp aan te vallen. Alle feiten wezen er immers op dat verzoeker absoluut geen betrouwbare rekrut zou zijn voor die specifieke aanval. Dat een doorwinterde organisatie als de taliban dergelijk risico zouden nemen, is niet geloofwaardig. Verzoekers tegenargument hiervoor, namelijk dat hij alles moest doen wat zij vroegen, verandert niets aan voorgaande bedenking.

iv) ook het vervolg van verzoekers verhaal verbaast. Daar waar het al zeer gewaagd was om uitgerekend verzoeker in te zetten voor de aanval op zijn eigen dorp, lijkt het helemaal ongerijmd dat de taliban tijdens de bespreking van hun gevechtsstrategie iedereen een aparte taak zouden meegeven en

verzoeker specifiek erop uitstuurden om onder een brug te gaan staan. Aangezien verzoeker er schijnbaar gemakkelijk in slaagde om zich daar te verbergen en nadien van het gevecht te ontsnappen en naar zijn huis te lopen, blijkt dat hij daar vrijwel alleen gepositioneerd moet hebben gestaan, opnieuw een zeer risicovolle zet van de taliban. De vrijheid waarmee verzoeker zijn taak kreeg toebedeeld, staat bovendien schril in contrast met de omstandigheden van zijn gevangenschap, waarover hij verklaart dat hij eerst werd opgesloten in een kamer en daarna op een plek gehouden werd waarvan het onmogelijk was om weg te lopen. Al helemaal frappant is dat hij gedurende de hele nacht van het gevecht door niemand gevat werd – hetzij door de taliban, hetzij door de arbaki's – en dat hij 's anderendaags naar zijn huis kon lopen zonder dat iemand dat zag terwijl hij maar liefst 10 minuten onderweg was naar zijn huis en er op dat moment nog schoten werden gelost wat opnieuw weinig realistische taferelen lijken.

v) verzoeker over voormeld specifieke moment trouwens geen eensluidende verklaringen aflegt. Zo beweerde hij in zijn vrije relaas dat hij zeer gelukkig was toen hij zijn dorp voor het eerst terug zag vanop de berg, hij beweerde ook dat, wanneer het gevecht begon, hij zelf het aan hem toebedeelde wapen in gevechtspositie liet staan, zich daarna ging verstoppen en 's anderendaags in de ochtend naar zijn huis rende. Op een later moment wijst verzoeker er ook op dat hij zelf zijn wapen liet vallen. Wanneer er verzoeker daarna gevraagd werd om welke reden hij zijn wapen liet vallen gelet op het feit dat hij gehersenspoeld zou zijn, gooit hij het ineens over een andere boeg, en verklaart hij dat hij zijn wapen ergens was verloren en dat hij wel wilde teruggaan naar de taliban, maar hij bang was dat ze hem zouden beschieten omwille van het verlies van dat wapen. Verzoeker wijzigt dus ter plekke zijn verklaringen naargelang de vraag die hem gesteld wordt. Hiermee geconfronteerd krabbelde verzoeker terug en verwees hij naar zijn aanvankelijke versie van de feiten, hetgeen echter geen verklaring biedt voor deze markante tegenstrijdigheid. Voorgaande wijst er eens te meer op dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

vi) voorts kan ook worden afgevraagd waarom het zo nodig was voor verzoekers vader om buitenshuis te gaan en de "situatie te gaan onderzoeken" net nadat verzoeker terug thuis was gekomen. Gepeild of de taliban na het gevecht de controle over verzoekers dorp hadden overgenomen, antwoordde hij van wel, waardoor het weinig steek houdt dat zijn vader één dag na het gevecht naar buiten zou gaan en het risico zou nemen om zelf gevat te worden door de taliban. Dat hij dergelijk, roekeloos gedrag zou stellen, is op zich al twijfelachtig. De taliban waren namelijk in het bezit van verzoekers taskara en hij zou hen eerder de naam van zijn vader hebben meegegeven, waardoor zij logischerwijze afwisten van verzoekers vaders identiteit en aldus het risico bestond dat zij op hem wraak gingen nemen wanneer ze hem kort na verzoekers ontsnapping van het slagveld aantreffen in het dorp. Helemaal frappant is dat, op een bepaald moment na verzoekers ontsnapping van de bewuste aanval, zijn vader met de taliban zou hebben gesproken en hen gezegd zou hebben dat hij verzoeker nooit meer gezien had sedert zijn verdwijning. Omwille van die reden zouden zij nooit meer naar verzoekers huis gekomen zijn. Het is echter hoogst ongeloofwaardig dat de taliban dit simpelweg zouden geloven en dat de vader hen met deze boodschap kon afwimpelen, niet in het minst omdat verzoeker weggelopen was van een aanval in zijn eigen dorp en zijn huis aldus de eerste plaats zou zijn waar de taliban hem desgevallend komen zoeken. Het doet dan ook vreemd aan dat verzoekers familie in Makhi sinds zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend.

vii) het verder opmerkelijk is dat aangezien verzoeker, zoals eerder gesteld, 1 à 2 keer per maand contact onderhoudt met het thuisfront, hij geen enkel benul heeft van het verdere lot van zijn vriend, mede-vaccineerder en mede-gevangene A. K.. Wanneer het CGVS verzoeker vroeg hoe het hem uiteindelijk vergaan is, gaf hij te kennen dat hij sinds zijn ontsnapping niemand meer gezien heeft. Indien de ontvoering verzoeker werkelijk te beurt gevallen is, zou het niet meer dan logisch zijn dat verzoeker met zijn familie overlegt over A. K.'s lot, alsook dat er in het dorp iets van informatie over hem zou moeten circuleren. Per slot van rekening zouden verzoekers ouders er na zijn vermeende verdwijning ook achter gekomen zijn dat hij ontvoerd was. Dat verzoeker klaarblijkelijk helemaal niets afweet over A. K.'s verdere situatie, wijst op een desinteresse in zijn eigen problemen, die opnieuw enkel kan worden verklaard door de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

viii) verzoeker tot slot vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd in verband met zijn reisweg naar België. Hij verklaarde namelijk op het CGVS dat hij er twee jaar over gedaan heeft om van Afghanistan in België te geraken. De maand en het jaartal waarop hij zijn land van herkomst verliet, gaf hij desgevraagd niet aan, wat op zich al opmerkelijk is gezien zijn onderwijsniveau en het feit dat hij op een later moment wel (Gregoriaanse) jaartallen kan gebruiken om zijn laatste schooldag in de tijd te kaderen. Bij de DVZ beweerde verzoeker evenwel dat hij "anderhalf jaar geleden" Afghanistan uit reisde. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij op 29 juli 2020 België is binnengekomen en zijn eerste interview bij de DVZ plaatsvond op 20 oktober 2020, zou dat betekenen dat zijn reis geen twee jaar, maar wel één jaar en drie maanden zou hebben geduurd. Dit impliceert eveneens dat verzoeker het door hem aangehaalde gevecht in zijn dorp, dat volgens hem de aanleiding vormde tot zijn vertrek uit Afghanistan, op het CGVS 9 maanden later in de tijd situeert dan op zijn eerste interview bij de DVZ.

Voorgaande lijkt dan ook een zoveelste maal te bevestigen dat verzoekers verklaringen niet betrouwbaar zijn.

ix) verzoekers activiteiten als vaccineerder in Afghanistan evenmin aannemelijk worden gemaakt, dit gelet op verzoekers beperkte, inconsistente en bij momenten foutieve verklaringen, en ook gelet op het laattijdige en zeer twijfelachtige karakter van de door hem neergelegde vaccinatiekaarten.

a) zo kon verzoeker op het persoonlijk onderhoud niet duidelijk en consistent aangeven voor welke organisatie hij ging vaccineren. Wanneer hij dat gevraagd werd, wees verzoeker erop dat de vaccins uit Japan kwamen en geleverd werden door het Rode Kruis. Verder gevraagd of verzoekers supervisor H. A. dan ook voor het Rode Kruis werkte, antwoordde hij vreemd genoeg dat hij de vaccins van F. J. kreeg en dat hij er geen idee van heeft wie de vaccins aan deze F. J. gaf, maar dat dat misschien wel de president of een provinciegouverneur kon zijn. Evenwel vreemd is dat verzoeker bij de DVZ nog een andere verklaring gaf alwaar hij tweemaal opwierp dat hij een medewerker was van de Verenigde Naties en dat hij in opdracht van de VN vaccins ging toedienen. Verzoeker verklaart dus met andere woorden eerst dat hij zelf een medewerker was van een internationale organisatie, om op een later moment een andere organisatie (het Rode Kruis) op te noemen en te stellen dat hij eigenlijk niet weet voor welke instantie zijn meerderen werken, maar dat het misschien zou kunnen dat zij bevoorrad worden door de Afghaanse overheid. Dergelijke vage en inconsistente verklaringen zijn opvallend voor iemand die gedurende anderhalf jaar vaccinatiewerk zou hebben uitgevoerd en bovendien het Engels, dé lingua franca van dergelijke internationale organisaties, machtig was.

b) het is verder opmerkelijk hoe oppervlakkig verzoekers verklaringen over deze polio- en hepatitisvaccinaties zijn. Over polio merkte hij op dat het een soort botziekte is en dat het vaccin verlamming voorkomt, op zich niet meer dan een algemene beschrijving. Gevraagd wat er dan gebeurt in iemands lichaam wanneer hij polio oploopt, herhaalde verzoeker gewoon zijn voorgaande antwoord en veranderde hij van onderwerp. Welke actieve stoffen er dan wel in dat poliovaccin zaten, had verzoeker ook geen enkel benul van en gepeild naar eventuele bijwerkingen van dat vaccin, antwoordde hij dat mensen in het dorp dachten dat het meer ziektes kon veroorzaken, zoals hartproblemen, maar dat zij als vaccineerder alvast zeiden dat het geen bijwerkingen had, waarmee hij dus eigenlijk de vraag ontwijkt. Nochtans kan worden verwacht dat iemand die zich anderhalf jaar lang zou hebben ingezet om de polio-epidemie in Paktia te bestrijden, toch wel iets gedetailleerder zou kunnen vertellen over de ziekte, het vaccin en mogelijke bijwerkingen ervan, temeer daar verzoekers taak er logischerwijze uit bestond om rurale dorpsgemeenschappen te sensibiliseren en overtuigen binnen een vaccinatiecampagne. Tevens opvallend is dat verzoeker enerzijds tweemaal benadrukte dat hij enkel druppelsgewijze vaccinaties ging leveren en zeker geen injecties, maar anderzijds beweerde dat hij zowel polio- als hepatitisvaccins toediende. Uit externe informatie blijkt immers dat de bestaande vaccins tegen hepatitis (i.e. hepatitis A en B) enkel bij wijze van intramusculaire injectie kunnen worden toegediend en dat er van alle bestaande vaccins die via druppels in de mond worden verstrekt, geen enkele melding wordt gemaakt van enig oraal toegediend hepatitisvaccin. Dat verzoeker dus hepatitisvaccins via druppels zou hebben toegediend, lijkt dan ook volstrekt onmogelijk. Voorgaande doet de wenkbrauwen fronsen en wijst er eens te meer op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn werk als vaccineerder niet betrouwbaar zijn.

c) opvallend is voorts dat verzoeker noch bij de DVZ, noch op het CGVS enig documentair stuk neerlegde ter staving van zijn vermeende werkzaamheden als vaccineerder. Hiernaar gepeild op het persoonlijk onderhoud, bijvoorbeeld een contract met loonvoorwaarden of een opleidingscertificaat, wuift verzoeker zijn medewerkingsplicht meteen van de hand door simpelweg te stellen dat men in Afghanistan geen contracten gebruikt en dat hij alleen een vaccinatiekaart had. Kopieën, schermopnames of foto's hieromtrent zou verzoeker ook niet in zijn bezit hebben en ook na afloop van zijn persoonlijk onderhoud verzaakte verzoeker enige documentaire bewijsstukken in te dienen, hoewel hij hiervoor voldoende tijd kreeg. In het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) legde verzoeker plotseling wél documenten neer, meer bepaald drie vaccinatiekaarten. Dient echter te worden vastgesteld dat de inhoud van deze kaarten op verscheidene vlakken klemmt met de door verzoeker afgelegde verklaringen op het CGVS. Zo liet verzoeker verstaan dat hij zich parallel met zijn scholing één week per maand bezighield met vaccineren. Hij zou dit gedurende anderhalf jaar in totaal gedaan hebben; en in de maand jawza (= half mei tot half juni) van het jaar 2019 zou hij voor het laatst naar school zijn gegaan. Dit impliceert dat verzoeker in december 2017 of januari 2018 moet zijn begonnen met zijn vermeende vaccinatiewerk. Dat de door verzoeker neergelegde vaccinatiekaarten daarentegen gedateerd zijn van 5 tot 9 februari 2017 mag dan ook sterk verbazen, aangezien dat zo'n 10 maanden vóór hij überhaupt met dat werk begonnen was. Daarnaast is het merkwaardig dat de drie kaarten telkens 10 personen (vrijwilligers excl. supervisor) oplijsten, dit terwijl hij verklaarde dat er van zijn school 15 mensen gekozen werden voor het vaccinatiewerk en dat verzoekers team uit 7 mensen bestond en de naam van A. K., verzoekers vriend die samen met hem dit werk uitvoerde, wordt vreemd genoeg nergens vermeld op deze papieren. Voorts valt het op dat deze

het logo en de afkorting van de WHO dragen (World Health Organization) hoewel verzoeker, zoals eerder aangestipt, op zijn persoonlijk onderhoud louter verwees naar het Rode Kruis en stelde niet te weten van welke organisatie de vaccins afkomstig waren. Mocht verzoeker werkelijk onder de noemer van de WHO gedurende anderhalf jaar opleidingen gevolgd hebben en taken uitgevoerd hebben, kan dan ook verwacht worden dat hij hun naam of afkorting spontaan opgeeft, zeker gelet op zijn opleidingsniveau. Er moet tevens worden benadrukt dat de drie kaarten die verzoeker neerlegt slechts kopieën zijn, die gemakkelijk vervalsbaar zijn en waarvan de authenticiteit geenszins kan worden geverifieerd. Wat evenmin geverifieerd kan worden, is verzoekers taskara-nummer op deze kopieën daar hij zijn taskara doorheen de procedure nooit voorgelegd heeft aan de asielinstanties, evenmin legde hij andere documenten neer om zijn identiteit te staven. Wel staat verzoekers handtekening op twee van de drie kopieën doch hier moet dan weer worden vastgesteld dat deze niet volledig overeenstemt met de handtekening die hij bij de DVZ neerpende, hetgeen toch wel frappant mag wezen. Het lijkt er trouwens zeer sterk op dat alle handtekeningen op deze vaccinatiekaarten door een en dezelfde persoon werden genoteerd, gelet op de identieke cursiviteit en dikte van de lijnen in alle rijen en in de twee kolommen (derde laatste en laatste). Het CGVS wenst in deze ook te wijzen op een opvallende Engelse spellingsfout – “tranining” i.p.v. “training” – die toch wel mag verbazen aangezien het hier zou gaan om officiële formulieren van een van de grootste internationale organisaties ter wereld.

Kortom, het feit dat verzoeker pas in zijn beroepsprocedure drie documenten indient om zijn activiteiten aan te tonen, zijnde kopieën die danig dubieus ogen, kan dan ook geen tegengewicht vormen voor zijn gebrekkige verklaringen i.v.m. zijn vaccinatiewerk. Zij versterken, daarentegen, het vermoeden dat verzoeker dit werk allicht nooit uitgevoerd heeft in Afghanistan.

x) de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Het attest van Arktos heeft betrekking op verzoekers inburgeringstraject in België en is aldus niet relevant voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De video van Garhak TV werd volledig doorgenomen, maar houdt geen verband met verzoekers concrete asielmotieven. Het betreft een nieuwsreportage waarin verschillende landschappen en gebouwen getoond worden en mensen aan het woord komen. Verzoeker verklaarde zelf dat deze video één maand na zijn vertrek opgenomen werd. Derhalve biedt dit evenmin tegengewicht voor de vele ongeloofwaardigheden in verzoekers relaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de

Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA

“Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds 2019 en naar algemene landeninformatie kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de

sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 20,5 jaar (of de standaarddeviatie van twee jaar in acht genomen tot zijn 18,5 jaar) in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Met zijn loutere poneringen dat hij een vrijere omgang met meisjes heeft en een aantal van zijn meningen herzag zoals de manier waarop vrouwen behandeld worden, maakt verzoeker evenmin in zijn hoofde aannemelijk dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet meer kan rekenen op een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst waaronder zijn ouders en vier jongere broers waarmee hij nog contacten heeft onderhouden alsook een paternale tante en twee paternale ooms in hetzelfde dorp (Verklaring DVZ van 20 oktober 2020, p. 8, 9; persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt een praktiserende moslim te zijn (Verklaring DVZ 20 oktober 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.3. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. In het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat verzoeker over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Afghanistan, waaronder zijn ouders en vier jongere broers waarmee hij nog contacten heeft onderhouden alsook een paternale tante en twee paternale ooms in hetzelfde dorp (Verklaring DVZ van 20 oktober 2020, p. 8, 9; persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Bovendien verklaarde verzoeker inzake zijn reisweg dat zijn vader, die landbouwer is en een eigen veld heeft, alles heeft betaald (Verklaring DVZ van 20 oktober 2020, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 – 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Verzoeker kan zodoende thans ook niet dienstig voorhouden dat in casu bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening diende gehouden te worden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij aanvullende nota van 17 maart 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet gesteund is op voldoende nauwkeurige en actuele informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Inzake verzoekers betoog dat er een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie, stelt de Raad verder er zich van bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de

periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift tevens wijst op landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve wordt nog vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen onder punt 3.3.5.2. dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn vermeend risicoprofiel als terugkeerder uit het Westen waarbij hij refereert naar zijn verblijf in Europa en algemene informatie.

Waar verzoeker in dit verband stelt dat verweerder naliét een onderzoek te voeren naar eventuele persoonlijke omstandigheden en hij hierover evenmin werd gehoord, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft hierbij met reden vastgesteld dat verzoeker naliét het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan en dat het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord omtrent dergelijke persoonlijke omstandigheden waardoor hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst kan opgemerkt worden dat verweerder middels de bestreden beslissing de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in zijn aanvullende nota van 17 maart 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd. De Raad wijst er nog op dat het gegeven dat verzoeker niet opnieuw werd gehoord omtrent de gewijzigde veiligheidssituatie of niet uitdrukkelijk werd bevraagd over zijn persoonlijke omstandigheden in dit verband, hem overigens geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU